

EBA/GL/2021/11

09.11.2021 r.

Wytyczne

w sprawie wskaźników planu naprawy

1. Zgodność i obowiązki sprawozdawcze

Status niniejszych wytycznych

1. Niniejszy dokument zawiera wytyczne wydane na podstawie art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010¹. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 właściwe organy i instytucje finansowe muszą dołożyć wszelkich starań, aby zastosować się do tych wytycznych.
2. Wytyczne określają stanowisko EUNB w sprawie właściwych praktyk nadzorczych w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego lub sposobu, w jaki należy stosować prawo unijne w danym obszarze. Właściwe organy określone w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, do których wytyczne mają zastosowanie, powinny stosować się do wytycznych poprzez odpowiednie włączenie ich do swoich praktyk (np. poprzez dostosowanie swoich ram prawnych lub procesów nadzoru), również jeżeli wytyczne są skierowane przede wszystkim do instytucji.

Wymogi sprawozdawcze

3. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w terminie do 14.02.2022 właściwe organy mają obowiązek poinformować EUNB, że stosują się lub zamierzają zastosować się do niniejszych wytycznych, albo podać powody niestosowania się do nich. W razie braku powiadomienia w wyznaczonym terminie EUNB uzna, że właściwe organy nie stosują się do niniejszych wytycznych. Powiadomienia należy przekazać poprzez wysłanie formularza dostępnego na stronie internetowej EUNB z dopiskiem „EBA/GL/2021/11”. Powiadomienia przekazują osoby odpowiednio upoważnione do informowania o stosowaniu się do wytycznych w imieniu właściwego organu. Do EUNB należy także zgłaszać wszelkie zmiany dotyczące stosowania się do wytycznych.
4. Powiadomienia zostaną opublikowane na stronie internetowej EUNB zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

2. Przedmiot, zakres stosowania i definicje

Przedmiot

5. W niniejszych wytycznych określono, zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE², minimalny wykaz ilościowych i jakościowych wskaźników planu naprawy, które należy uwzględnić w planach naprawy opracowanych i ocenionych zgodnie z art. 5–9 tej dyrektywy, doprecyzowanych w art. 3–21 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1075³, odpowiednie ustalenia dotyczące regularnego monitorowania takich wskaźników, punkty, w których można podjąć działania, o których mowa w planach naprawy, działania, które należy podjąć w odniesieniu do tych wskaźników, oraz wszelkie warunki niezbędne do stosowania art. 9 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do tych wskaźników.

Zakres stosowania

6. Niniejsze wytyczne mają zastosowanie do instytucji określonych w art. 2 ust. 1 pkt 23 dyrektywy 2014/59/UE, z zastrzeżeniem obowiązków określonych w art. 5–9 tej dyrektywy, doprecyzowanych w art. 3–21 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1075.
7. W przypadku instytucji, które nie należą do grupy objętej nadzorem skonsolidowanym zgodnie z art. 111 i 112 dyrektywy 2013/36/UE, niniejsze wytyczne mają zastosowanie na szczeblu indywidualnym.
8. W przypadku instytucji, które należą do grupy objętej nadzorem skonsolidowanym zgodnie z art. 111 i 112 dyrektywy 2013/36/UE, niniejsze wytyczne mają zastosowanie na szczeblu unijnej jednostki dominującej oraz jej jednostek zależnych.
9. Właściwe organy mogą określić sposób stosowania całości lub części niniejszych wytycznych w odniesieniu do instytucji, które podlegają uproszczonym obowiązkom w odniesieniu do ich planów naprawy określonych w art. 4 dyrektywy 2014/59/UE.
10. Właściwe organy mogą odstąpić od stosowania niektórych wskaźników lub warunków określonych w ust. 21–23 w odniesieniu do instytucji będących firmami inwestycyjnymi, jeżeli ich zastosowanie nie byłoby właściwe z punktu widzenia planów naprawy danej firmy inwestycyjnej lub grupy firm

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

³ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1075 z dnia 23 marca 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających treść planów naprawy, planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, minimalne kryteria, które właściwy organ ma poddać ocenie w odniesieniu do planów naprawy i grupowych planów naprawy, warunki udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy, wymagania wobec niezależnych rzeczoznawców, umowne uznanie uprawnień do umorzenia i konwersji, procedury i treść wymogów dotyczących powiadomienia i obwieszczenia o zawieszeniu oraz sposób funkcjonowania kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 184 z 8.7.2016, s. 1).

inwestycyjnych, uwzględniając jej model biznesowy, lecz również strukturę prawną, profil ryzyka, wielkość lub złożoność.

Adresaci

11. Niniejsze wytyczne skierowane są do właściwych organów określonych w art. 4 pkt 2 (i) i 2 (viii) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, a także do instytucji finansowych określonych w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, jeśli określone instytucje finansowe są objęte zakresem stosowania niniejszych wytycznych.

Definicje

12. O ile nie określono inaczej, terminy stosowane i zdefiniowane w dyrektywie 2014/59/UE, dyrektywie 2013/36/UE i dyrektywie (UE) 2019/2034 mają w niniejszych wytycznych takie samo znaczenie.

13. Do celów niniejszych wytycznych stosuje się następujące definicje:

„instytucja”	.oznacza instytucję określoną w art. 2 ust. 1 pkt 23 dyrektywy 2014/59/UE oraz unijną jednostkę dominującą określoną w pkt 26 tej dyrektywy
„ogólna możliwość naprawy”	.oznacza zdolność przywrócenia w całości sytuacji finansowej instytucji lub grupy po jej istotnym pogorszeniu
„plan naprawy”	.oznacza plan naprawy określony w art. 5 i 6 dyrektywy 2014/59/UE oraz grupowy plan naprawy określony w art. 7 i 8 tej dyrektywy
„właściwy organ”	.oznacza właściwy organ zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 pkt 21 dyrektywy 2014/59/UE i organ sprawujący nadzór skonsolidowany zgodnie z definicją w pkt 37 tego artykułu oraz właściwy organ zgodnie z definicją w art. 3 pkt 5 dyrektywy (UE) 2019/2034 i organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z definicją w pkt 15 tego artykułu
„wskaźniki planu naprawy”	.odnoszą się do wskaźników jakościowych i ilościowych ustanowionych przez każdą instytucję na podstawie ram określonych w niniejszych wytycznych w celu określenia punktów, w których mogą zostać podjęte stosowne działania, o których mowa w planie naprawy zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE

3. Wdrożenie

Data rozpoczęcia stosowania

14. Niniejsze wytyczne stosuje się od 14.02.2022.

Uchylenie

15. Wytyczne w sprawie minimalnego wykazu jakościowych i ilościowych wskaźników planu naprawy (EBA-GL-2015-02) z dnia 6 maja 2015 r.⁴ zostają uchylone i zastąpione ze skutkiem od 14.02.2022.

4. Określenie ram wskaźników planu naprawy

16. Ramy wskaźników planu naprawy powinny zostać ustanowione przez instytucje i ocenione przez właściwy organ, z uwzględnieniem kryteriów określonych w niniejszych wytycznych.
17. Plan naprawy powinien zawierać szczegółowe informacje na temat procesu decyzyjnego w odniesieniu do jego uruchamiania jako głównego elementu struktury zarządzania, w oparciu o procedurę eskalacji wykorzystującą wskaźniki określone w odpowiednich ramach i zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.
18. Definiując te ramy, instytucje powinny wziąć pod uwagę, że naruszenia wskaźników nie powodują automatycznego aktywowania konkretnego wariantu naprawy, lecz wskazują, że należy rozpocząć procedurę eskalacji w celu podjęcia decyzji, czy należy podjąć działania, czy też nie.
19. Instytucje powinny uwzględnić w planie naprawy wskaźniki o charakterze zarówno ilościowym, jak i jakościowym.
20. Przy ustalaniu progów ilościowych wskaźników planu naprawy, spójnie z ogólnymi ramami zarządzania ryzykiem zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1075, instytucja powinna stosować miary progresywne („metoda sygnalizacji świetlnej”) w celu poinformowania organu zarządzającego instytucji, że takie progi wskaźników mogą potencjalnie zostać osiągnięte.

⁴ <https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/1064487/4bf18728-e836-408f-a583-b22ebaf59181/EBA-GL-2015-02%20GL%20on%20recovery%20plan%20indicators.pdf>

Kategorie wskaźników planu naprawy

21. Instytucje powinny uwzględnić w planie naprawy co najmniej następujące obowiązkowe kategorie wskaźników planu naprawy doprecyzowane w niniejszych wytycznych:
 - a. wskaźniki kapitałowe;
 - b. wskaźniki płynności;
 - c. wskaźniki rentowności;
 - d. wskaźniki jakości aktywów.
22. Instytucje powinny uwzględnić w planie naprawy dwie poniższe kategorie wskaźników planu naprawy doprecyzowane w niniejszych wytycznych, chyba że przedstawią właściwym organom zadowalające uzasadnienie, dlaczego takie kategorie nie odpowiadają strukturze prawnej, profilowi ryzyka, wielkości lub złożoności instytucji (tj. domniemanie wzruszalne):
 - a. wskaźniki rynkowe;
 - b. wskaźniki makroekonomiczne.
23. Instytucje powinny uwzględnić szczególne wskaźniki planu naprawy zawarte w wykazie kategorii w załączniku II do niniejszych wytycznych, chyba że przedstawią właściwym organom zadowalające uzasadnienie, dlaczego takie szczególne wskaźniki nie odpowiadają strukturze prawnej, profilowi ryzyka, wielkości lub złożoności instytucji lub nie mogą być zastosowane ze względu na cechy rynku, na którym dana instytucja prowadzi działalność (tj. domniemanie wzruszalne).
24. Jeżeli instytucja obala domniemanie określone w pkt 23 w odniesieniu do któregośkolwiek ze wskaźników określonych w załączniku II, powinna w miarę możliwości zastąpić go innym wskaźnikiem z tej samej kategorii, który w większym stopniu odpowiada tej instytucji. Jeśli nie jest możliwe zastąpienie każdego wskaźnika określonego w załączniku II, instytucje powinny uwzględnić w swoich planach naprawy przynajmniej jeden wskaźnik z każdej kategorii określonej w pkt 21.
25. Instytucje nie powinny ograniczać zestawu wskaźników do minimalnego wykazu zawartego w załączniku II, powinny natomiast uwzględnić włączenie innych wskaźników zgodnie z zasadami i opisem kategorii zawartymi w niniejszych wytycznych. Z tego względu załącznik III zawiera niewyczerpujący wykaz z przykładami dodatkowych wskaźników planu naprawy w podziale na kategorie.
26. Ramy wskaźników planu naprawy powinny:
 - a. być dostosowane do modelu biznesowego i strategii instytucji oraz być adekwatne do jej profilu ryzyka. W ramach należy określić kluczowe słabości, które mogą mieć wpływ na sytuację finansową instytucji;
 - b. być adekwatne do struktury prawnej, wielkości i złożoności każdej instytucji. W szczególności liczba wskaźników powinna być wystarczająca, aby ostrzec instytucję o pogarszających się warunkach w różnych dziedzinach. Jednocześnie taka liczba wskaźników powinna być odpowiednio ukierunkowana i możliwa do stosowania przez instytucje;

- c. być dostosowane do ogólnych ram zarządzania ryzykiem i istniejących wskaźników płynności lub wskaźników kapitałowych z planu awaryjnego, a także wskaźników z planu ciągłości działania;
- d. umożliwiać regularne monitorowanie i być uwzględnione w procesach zarządzania instytucją oraz w procedurach eskalacji i podejmowania decyzji; oraz
- e. zawierać wskaźniki perspektywiczne.

Wymogi dotyczące kalibracji wskaźników planu naprawy

27. Przy kalibracji ram wskaźników instytucja powinna wziąć pod uwagę następujące kwestie:

- a. ogólną możliwość naprawy w ramach dostępnych wariantów naprawy: instytucje o bardziej ograniczonej ogólnej możliwości naprawy powinny wziąć pod uwagę wcześniejsze naruszenie wskaźników planu naprawy, aby zmaksymalizować szanse na pomyślne wdrożenie bardziej ograniczonych wariantów naprawy.
 - b. Ramy czasowe i złożoność wdrożenia wariantów naprawy, z uwzględnieniem zasad zarządzania, zatwierdzeń organów regulacyjnych wymaganych we wszystkich właściwych jurysdykcjach oraz potencjalnych przeszkód operacyjnych w zakresie realizacji. Instytucje, które wykorzystują warianty bardziej złożone pod względem realizacji i których wdrożenie może zająć więcej czasu, powinny dysponować wskaźnikami odpowiednio skalibrowanymi w sposób bardziej konserwatywny, aby zapewnić wczesne ostrzeżenie.
 - c. Na jakim etapie kryzysu można realistycznie wykorzystać wariant naprawy. Rozważając ten aspekt, instytucja powinna wziąć pod uwagę fakt, że w przypadku niektórych rodzajów wariantów osiągnięcie pełnych korzyści może być trudne na późniejszym etapie sytuacji skrajnej, w przeciwieństwie do wczesnego wdrożenia. Na przykład w przypadku wariantu naprawy polegającego na „pozyskiwaniu kapitału na rynku” instytucja powinna rozważyć, czy i kiedy można ten cel realistycznie osiągnąć. Instytucje powinny zdawać sobie sprawę z tego, że pozyskanie kapitału zewnętrznego może być tym trudniejsze, im instytucja jest bliższa naruszenia wymogów kapitałowych.
 - d. Tempo pogarszania się sytuacji w czasie kryzysu. Instytucje powinny przyjąć do wiadomości, że choć tempo pogarszania się sytuacji będzie ostatecznie zależeć od konkretnych okoliczności sytuacji kryzysowej, profile poszczególnych instytucji, w tym między innymi instytucji o mniej zdywersyfikowanym modelu biznesowym oraz inne indywidualne okoliczności, mogą powodować szybsze pogarszanie się sytuacji finansowej instytucji oraz skutkować krótszym czasem na wdrożenie wariantów naprawy. W związku z tym instytucje powinny również rozważyć stosowanie wskaźników wskazujących na pogorszenie sytuacji w czasie, aby wykryć sytuacje, w których dochodzi do szybkiego i istotnego pogorszenia sytuacji finansowej instytucji (np. kapitału). Ponadto w przypadku, gdy trudno jest określić pojedynczy punkt w czasie, w którym konieczna jest eskalacja, należy rozważyć monitorowanie sytuacji z wykorzystaniem systemu miar.
 - e. Ramy zarządzania ryzykiem instytucji (w tym ICAAP) oraz ramy apetytu na ryzyko. Instytucja powinna dopilnować, aby kalibracja wskaźników planu naprawy była zgodna z jej ramami zarządzania ryzykiem i apetytem na ryzyko (np. ramy wczesnego ostrzeżenia, plany awaryjne i plany ciągłości działania).
28. Instytucja powinna być w stanie przedstawić właściwemu organowi wyjaśnienie, w jaki sposób określono kalibrację wskaźników planu naprawy, oraz wykazać, że progi zostaną naruszone na tyle wcześnie, że będą skuteczne.

29. Adekwatność kalibracji wskaźników planu naprawy należy regularnie monitorować i, zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE, aktualizować co najmniej raz w roku lub częściej, jeżeli aktualizacja, zgodnie z propozycją instytucji, jest konieczna ze względu na zmianę jej sytuacji finansowej i biznesowej. Każdą aktualizację kalibracji wskaźników planu naprawy należy niezwłocznie i odpowiednio zgłosić, wyjaśnić i uzasadnić właściwemu organowi. Właściwe organy powinny wyrazić zgodę na taką aktualizację podczas dokonywania oceny planu naprawy.
30. Właściwe organy oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą podjąć decyzję o wdrożeniu tymczasowych środków zaradczych w przypadku kryzysu systemowego w celu zmniejszenia obciążeń regulacyjnych, które mogłyby negatywnie wpłynąć na zdolność instytucji do dalszego wspierania gospodarki realnej. Biorąc pod uwagę tymczasowy charakter i szczególny cel tych środków zaradczych w zakresie nadzoru oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ich przyznanie nie powinno powodować automatycznej zmiany kalibracji wskaźników planu naprawy przez instytucje.
31. Właściwe organy mogą wyrazić zgodę na aktualizację kalibracji wskaźników planu naprawy w należycie uzasadnionych przypadkach, takich jak przedstawione poniżej:
- Ponownie skalibrowane wskaźniki są zgodne z ogólnymi wymogami dotyczącymi kalibracji wskaźników planu naprawy przedstawionymi w pkt 27.
 - Zmiany te odzwierciedlają zmiany profilu działalności i profilu finansowego instytucji i są zgodne z wewnętrznymi ramami zarządzania ryzykiem i apetytu na ryzyko obowiązującymi w instytucji.
 - Ponowne skalibrowanie nie jest sprzeczne z celami złagodzonych środków nadzorczych.
 - Wskaźniki kapitałowe są przez cały czas kalibrowane na poziomach przekraczających odpowiednią kwotę funduszy własnych wymaganych zgodnie z częścią trzecią, czwartą i siódmą rozporządzenia (UE) nr 575/2013, rozdziałem 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 oraz art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE, stosownie do przypadku.

Działania i powiadomienia po naruszeniu wskaźnika

32. Aby naruszenia wskaźników skutecznie spełniały swój potencjał ostrzegawczy, zgodnie z procedurami wewnętrznymi określonymi w planach naprawy na podstawie art. 5 ust. 3 lit. a) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1075, instytucje powinny niezwłocznie i w każdym przypadku:
- w ciągu jednego dnia roboczego od naruszenia wskaźnika planu naprawy powiadomić organ zarządzający instytucji, uruchamiając odpowiednią procedurę eskalacji w celu zapewnienia, by wszelkie naruszenia zostały uwzględnione i, w stosownych przypadkach, podjęto w tym względzie odpowiednie działania; oraz
 - najpóźniej w ciągu jednego dodatkowego dnia roboczego następującego po wewnętrznej eskalacji, o której mowa w lit. a) powyżej, powiadomić odpowiedni właściwy organ o naruszeniu wskaźnika planu naprawy.
33. Jeżeli wskaźnik planu naprawy został naruszony, organ zarządzający instytucji powinien, również na podstawie art. 9 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, ocenić sytuację, zdecydować, czy należy podjąć działania naprawcze, i niezwłocznie powiadomić o swojej decyzji właściwy organ.

34. Decyzja podjęta przez instytucję, o której mowa w poprzednim punkcie, powinna być oparta na uzasadnionej analizie okoliczności towarzyszących naruszeniu. Jeżeli decyzja ta dotyczy podjęcia przez instytucję działań zgodnie z planem naprawy, właściwy organ powinien otrzymać plan działania oparty na wykazie potencjalnych wiarygodnych i wykonalnych wariantów naprawy możliwych do zastosowania w danej sytuacji skrajnej oraz harmonogram naprawy naruszenia. Jeżeli nie zdecydowano się na podjęcie żadnych działań, w wyjaśnieniu przekazanym właściwemu organowi należy jasno przedstawić powody oraz, w stosownych przypadkach, wykazać, w jaki sposób możliwe jest przywrócenie określonych rodzajów wskaźników i ich naruszeń bez konieczności stosowania środków naprawczych.
35. Wszelkie działania lub warianty wdrożone lub rozważane przez instytucję w następstwie naruszenia wskaźnika, nawet jeśli wcześniej nie zostały uwzględnione w planie naprawy, należy uznać za istotne dla celów komunikacji z właściwym organem. Orientacyjnie, w tym celu warianty naprawy powinny obejmować środki, które mają charakter nadzwyczajny, jak również środki, które mogłyby zostać podjęte również w toku normalnej działalności, o których mowa w art. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1075 (np. środki awaryjne, a nawet bardziej skrajne i radykalne warianty naprawy).
36. Ostateczna decyzja o ewentualnym uruchomieniu planu naprawy pozostaje w gestii instytucji i nie jest on automatycznie uruchamiany w przypadku naruszenia. Po otrzymaniu powiadomienia o naruszeniu właściwy organ powinien aktywnie współpracować z daną instytucją.
37. Do celów poprzedniego punktu właściwy organ powinien monitorować (i) prawidłowość i terminowość uruchamiania przez instytucję procedur eskalacji oraz (ii) to, czy dyskusja na temat uruchomienia planu odbywa się na właściwym szczeblu kierowniczym instytucji. Właściwy organ powinien ocenić, czy przedstawione przez instytucję uzasadnienie jej decyzji o wdrożeniu lub niewdrożeniu wariantów naprawy jest przejrzyste i odpowiednio uzasadnione.

Uzgodnienia dotyczące monitorowania wskaźników planu naprawy

38. Monitorowanie wskaźników planu naprawy przez instytucję powinno odbywać się z odpowiednią częstotliwością i umożliwiać terminowe przedstawianie wskaźników na żądanie właściwego organu.
39. Na żądanie właściwego organu instytucja powinna być w stanie podać wartości pełnego zestawu wskaźników planu naprawy (podlegających naruszeniu lub nie) co najmniej raz w miesiącu, nawet jeśli wartości wskaźników nie uległy zmianie. Właściwy organ powinien rozważyć żądanie takich informacji ze zwiększoną częstotliwością, zwłaszcza w sytuacjach kryzysowych lub gdy co najmniej jeden wskaźnik planu naprawy został naruszony, biorąc pod uwagę charakter i tempo kryzysu (szybko lub wolno postępującego) oraz rodzaj wskaźnika (np. wskaźniki płynności).

5. Wskaźniki planu naprawy

Wskaźniki kapitałowe

40. Wskaźniki kapitałowe powinny służyć określeniu wszelkiego znaczącego faktycznego i prawdopodobnego przyszłego pogorszenia ilości i jakości kapitału w przedsiębiorstwie kontynuującym działalność, w tym rosnącego poziomu dźwigni finansowej.
41. Wybierając wskaźniki kapitałowe, instytucja powinna rozważyć sposoby rozwiązania problemów wynikających z faktu, że zdolność takich wskaźników do umożliwienia reagowania w odpowiednim czasie może być mniejsza niż w przypadku innych rodzajów wskaźników, a niektóre działania mające na celu przywrócenie pozycji kapitałowej instytucji mogą być uzależnione od dłuższych okresów realizacji lub większej wrażliwości na warunki rynkowe i inne. Można to osiągnąć zwłaszcza poprzez ustanowienie prognoz na przyszłość, które powinny uwzględniać istotne umowne terminy zapadalności instrumentów kapitałowych.
42. Wskaźniki kapitałowe powinny być również włączone do procesu wewnętrznej oceny adekwatności kapitałowej (ICAAP) instytucji zgodnie z art. 73 dyrektywy 2013/36/UE.
43. Progi dla wskaźników opartych na wymogach kapitałowych powinny zostać ustalone na odpowiednich poziomach, aby zapewnić dostateczny dystans do niedopełnienia wymogów kapitałowych mających zastosowanie w odniesieniu do instytucji (w tym minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 92 rozporządzenia (UE) 575/2013 i wymogów dotyczących dodatkowych funduszy własnych zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE.
44. Zgodnie z celem procesu naprawy oraz elastycznością instytucji w zakresie niezależnego działania w przypadku naruszenia wskaźników, regulacyjne wskaźniki kapitałowe należy ustalić na poziomie wyższym niż poziom, który umożliwi działania nadzorcze.
45. Zasadniczo wskaźniki kapitałowe należy kalibrować powyżej poziomu określonego dla wymogu połączanego bufora kapitałowego. Jeżeli instytucja kalibruje swoje wskaźniki kapitałowe w ramach buforów, powinna wyraźnie wykazać w swoim planie naprawy, że warianty naprawy mogą zostać wdrożone w sytuacji, w której bufony zostały całkowicie lub częściowo wykorzystane.
46. Progi dla wskaźników związanych z wymogami określonymi w art. 45c i 45d dyrektywy 2014/59/UE (minimalny wymóg dotyczący funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych – MREL) oraz w art. 92a lub 92b rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (TLAC), wyrażone jako wartości procentowe łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko i miary ekspozycji całkowitej, powinny być dostosowane do kalibracji zawartych w planie naprawy wskaźników odnoszących się do kapitału regulacyjnego i powinny być ustalone na poziomie powyżej poziomu umożliwiającego interwencję organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 16a dyrektywy 2014/59/UE [w brzmieniu wprowadzonym dyrektywą (UE) 2019/879] i art. 128 dyrektywy 2013/36/UE [w brzmieniu zmienionym dyrektywą (UE) 2019/878]. Próg ten powinien być zasadniczo kalibrowany przez instytucję na poziomie powyżej poziomu określonego dla wymogu połączanego bufora, jeżeli jest rozpatrywany jako uzupełnienie (i) minimalnego wymogu w zakresie TLAC oraz (ii) ostatecznego poziomu MREL lub wiążących pośrednich poziomów docelowych MREL (jeżeli są różne) wyrażonych jako wartość procentowa łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko. W stosownych przypadkach instytucja

powinna również uwzględniać wszelkie dodatkowe elementy uznane za istotne przy określaniu tych wymogów, w tym wymóg podporządkowania. Jeżeli instytucja podejmie decyzję o kalibracji wskaźników dotyczących MREL i TLAC w ramach buforów, musi wyraźnie wskazać w swoim planie naprawy, że jej warianty naprawy mogą zostać wdrożone w sytuacji, w której bufory zostały całkowicie lub częściowo wykorzystane.

47. Próg dla danego wskaźnika powinien uwzględniać profil wymagalności zobowiązań kwalifikowalnych oraz zdolność instytucji do ich rolowania. W przypadku grup posiadających strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bazującą na wielokrotnym punkcie kontaktowym, gdzie zakres ostrożnościowy oraz zakres restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą się różnić, instytucja powinna skalibrować wskaźniki MREL/TLAC na poziomie skonsolidowanym dla każdego z podmiotów lub każdej z grup objętych restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.
48. Próg kalibracji w odniesieniu do MREL powinien zostać uzgodniony przez właściwy organ w porozumieniu z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podczas dokonywania przez ten organ oceny planu naprawy. Po otrzymaniu od instytucji powiadomienia o naruszeniu wskaźnika MREL właściwy organ powinien poinformować organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i współpracować z nim, biorąc pod uwagę znaczenie wskaźnika MREL dla celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 31 dyrektywy 2014/59/UE.

Wskaźniki dotyczące płynności

49. Wskaźniki płynności powinny służyć informowaniu instytucji o potencjalnym lub faktycznym pogorszeniu jej zdolności do zaspokajania bieżących i przewidywanych potrzeb w zakresie płynności i finansowania.
50. Wskaźniki płynności instytucji powinny odnosić się zarówno do krótkoterminowych, jak i długoterminowych potrzeb instytucji w zakresie płynności i finansowania oraz uwzględniać zależność instytucji od rynków hurtowych i depozytów detalicznych, w stosownych przypadkach z rozróżnieniem na kluczowe waluty.
51. Wskaźniki płynności powinny być zintegrowane ze strategiami, polityką, procesami i systemami opracowanymi przez każdą instytucję zgodnie z art. 86 dyrektywy 2013/36/UE oraz z jej istniejącymi ramami zarządzania ryzykiem.
52. Wskaźniki płynności powinny również obejmować inne potencjalne potrzeby w zakresie płynności i finansowania, takie jak ekspozycje finansowe wewnątrz grupy oraz ekspozycje wynikające ze struktur pozabilansowych.
53. Progi dla wskaźników płynności powinny być kalibrowane przez instytucję na odpowiednich poziomach, aby móc informować instytucję o potencjalnym lub rzeczywistym ryzyku niespełnienia tych minimalnych wymogów (w tym dodatkowych wymogów dotyczących płynności zgodnie z art. 105 dyrektywy 2013/36/UE, w stosownych przypadkach).
54. Progi dla wskaźników opartych na regulacyjnych wymogach dotyczących płynności (wskaźnik pokrycia wpływów netto i wskaźnik stabilnego finansowania netto) powinny być zatem kalibrowane powyżej poziomu określonego dla minimalnych wymogów wynoszących 100%.
55. Aby skalibrować progi w zakresie poziomu płynności, instytucja powinna rozważyć wskaźniki płynności stosowane do monitorowania wewnętrznego, odzwierciedlające jej własne założenia

dotyczące płynności, które można realistycznie uzyskać ze źródeł nieuwzględnionych w wymogach regulacyjnych. W tym celu instytucja może uwzględnić kwoty związane ze zdolnością równoważenia płynności, inne źródła płynności (np. depozyty w innych instytucjach kredytowych) oraz wszelkie inne istotne korekty. Ustanawiając wskaźniki perspektywiczne, instytucja powinna ocenić, które terminy zapadalności należy uwzględnić, zgodnie z profilem ryzyka instytucji, a następnie wziąć pod uwagę szacowane wpływy i wypływy.

Wskaźniki rentowności

56. Wskaźniki rentowności powinny uwzględniać wszelkie aspekty związane z dochodami instytucji, które mogą prowadzić do szybkiego pogorszenia się jej sytuacji finansowej poprzez obniżenie zysków zatrzymanych (lub strat) mających wpływ na fundusze własne instytucji.
57. Kategoria ta powinna obejmować wskaźniki planu naprawy odnoszące się do strat związanych z ryzykiem operacyjnym, które mogą mieć znaczący wpływ na rachunek zysków i strat, w tym między innymi do kwestii związanych z postępowaniem, oszustw zewnętrznymi i wewnętrznymi lub innych zdarzeń.

Wskaźniki jakości aktywów

58. Wskaźniki jakości aktywów powinny mierzyć i monitorować zmiany jakości aktywów danej instytucji. W szczególności powinny one wskazywać, kiedy pogorszenie jakości aktywów może doprowadzić do sytuacji, w której instytucja powinna rozważyć podjęcie działań opisanych w planie naprawy.
59. Wskaźniki jakości aktywów mogą obejmować zarówno wskaźnik stanu, jak i wskaźnik przepływu ekspozycji nieobsługiwanych, aby uwzględnić ich poziom i dynamikę.
60. Wskaźniki jakości aktywów powinny obejmować takie aspekty, jak ekspozycje pozabilansowe i wpływ kredytów zagrożonych na jakość aktywów.

Wskaźniki rynkowe

61. Wskaźniki rynkowe służą do wychwycenia oczekiwań uczestników rynku w przypadku szybko pogarszającej się sytuacji finansowej instytucji, które mogłyby ewentualnie prowadzić do zakłóceń w dostępie do finansowania i rynków kapitałowych. Zgodnie z tym celem ramy wskaźników jakościowych i ilościowych powinny odnosić się do następujących rodzajów wskaźników:
 - a. wskaźniki opierające się na kapitale własnym, które pozwalają wychwycić zmiany ceny udziałów spółek giełdowych, lub wskaźniki mierzące relacje między wartością księgową a wartością rynkową kapitału własnego;
 - b. wskaźniki opierające się na długu, które pozwalają wychwycić oczekiwania dostawców finansowania z rynku międzybankowego, takie jak wysokość spreadu swapów ryzyka kredytowego lub spreadu długu;
 - c. wskaźniki powiązane z portfelem, które pozwalają wychwycić oczekiwania związane z konkretnymi klasami aktywów właściwymi dla każdej instytucji (np. związane z sektorem nieruchomości);

- d. obniżki ratingów (w perspektywie krótkoterminowej i długoterminowej), które odzwierciedlają oczekiwania agencji ratingowych mogące prowadzić do szybkich zmian oczekiwań uczestników rynku co do sytuacji finansowej instytucji.

Wskaźniki makroekonomiczne

62. Wskaźniki makroekonomiczne mają na celu wychwycenie sygnałów pogorszenia warunków ekonomicznych tam, gdzie instytucja działa, albo koncentracji ekspozycji lub finansowania.
63. Wskaźniki makroekonomiczne powinny opierać się na miarach, które mają wpływ na wynik instytucji na danych obszarach geograficznych lub w danych sektorach biznesowych, które są odpowiednie dla instytucji.
64. Wskaźniki makroekonomiczne powinny obejmować następującą typologię:
 - a. geograficzne wskaźniki makroekonomiczne dotyczące różnych jurysdykcji, na których ryzyka narażona jest instytucja, z uwzględnieniem ryzyka wynikającego z ewentualnych przeszkód prawnych;
 - b. sektorowe wskaźniki makroekonomiczne powiązane z najważniejszymi konkretnymi obszarami działalności gospodarczej, z którymi instytucja ma styczność (np. spedycja, nieruchomości).

Załącznik I – Kategorie wskaźników planu naprawy

Kategorie wskaźników planu naprawy (pierwsze cztery kategorie są obowiązkowe, natomiast dwie ostatnie kategorie można pominąć, jeżeli instytucja uzasadni, że nie są dla niej odpowiednie)	
Kategorie obowiązkowe	
1.	Wskaźniki kapitałowe
2.	Wskaźniki płynności
3.	Wskaźniki rentowności
4.	Wskaźniki jakości aktywów
Kategorie podlegające domniemaniu wzruszalnemu	
5.	Wskaźniki rynkowe
6.	Wskaźniki makroekonomiczne

Załącznik II – Minimalny wykaz wskaźników planu naprawy

Minimalny wykaz wskaźników planu naprawy (w przypadku każdego wskaźnika instytucja może uzasadnić, że nie jest on dla niej odpowiedni, jednakże w takim przypadku wskaźnik powinien zostać zastąpiony innym wskaźnikiem, który jest bardziej odpowiedni dla tej instytucji)	
1. Wskaźniki kapitałowe	
a)	Współczynnik kapitału podstawowego Tier I
b)	Łączny współczynnik kapitałowy
c)	Wskaźnik dźwigni
d)	MREL i TLAC (w stosownych przypadkach)
2. Wskaźniki płynności	
a)	Wskaźnik pokrycia wypływów netto
b)	Wskaźnik stabilnego finansowania netto
c)	Dostępne kwalifikowalne aktywa nieobciążone banku centralnego
d)	Poziom płynności
3. Wskaźniki rentowności	
a)	(Stopa zwrotu z aktywów) lub (stopa zwrotu z kapitału własnego)
b)	Znaczące straty operacyjne
4. Wskaźniki jakości aktywów	
a)	Stopa wzrostu kredytów zagrożonych brutto
b)	Wskaźnik pokrycia [rezerwy/(kredyty zagrożone ogółem)]
5. Wskaźniki rynkowe	
a)	Rating poddany negatywnemu przeglądowi lub obniżenie ratingu
b)	Wysokość spreadu swapów ryzyka kredytowego
c)	Zmiana cen akcji
6. Wskaźniki makroekonomiczne	
a)	Zmiany PKB
b)	Ceny swapów ryzyka kredytowego z tytułu skarbowych papierów wartościowych

Załącznik III – Przykładowy wykaz dodatkowych wskaźników planu naprawy

Dodatkowe wskaźniki planu naprawy (wykaz niewyczerpujący podany wyłącznie tytułem przykładu)	
1. Wskaźniki kapitałowe	
a) (Zyski zatrzymane i rezerwy)/kapitał własny ogółem	
b) Negatywne informacje na temat sytuacji finansowej ważnych kontrahentów	
2. Wskaźniki płynności	
a) Koncentracja źródeł płynności i finansowania	
b) Całkowity koszt finansowania (finansowanie detaliczne i finansowanie z rynku międzybankowego)	
c) Średnia zapadalność finansowania z rynku międzybankowego	
d) Niedopasowanie umownych terminów zapadalności i wymagalności	
e) Koszt finansowania z rynku międzybankowego	
3. Wskaźniki rentowności	
a) Wskaźnik koszty/dochody (koszty operacyjne/przychody operacyjne)	
b) Marża odsetkowa netto	
4. Wskaźniki jakości aktywów	
a) Kredyty zagrożone netto/kapitał własny	
b) (Kredyty zagrożone brutto)/kredyty ogółem	
c) Dynamika wzrostu aktywów finansowych z utratą wartości	
d) Struktura kredytów zagrożonych w podziale na istotne koncentracje geograficzne lub	

sektorowe
e) Ekspozycje wstrzymane. ⁵ /ekspozycje ogółem
5. Wskaźniki rynkowe
a) Wskaźnik cena/wartość księgową
b) Zagrożenie utraty reputacji przez instytucję lub znaczące nadszarpnięcie reputacji
6. Wskaźniki makroekonomiczne
a) Rating poddany negatywnemu przeglądowni lub obniżenie ratingu skarbowych papierów wartościowych
b) Stopa bezrobocia

⁵ „Ekspozycje wstrzymane” określone w art. [Commission Implementing Regulation (EU) 2021/451 of 17 December 2020, Annex V, Part 2, par. 240-268].